вино-то, со селяне сос Кметове... Доста тихме
руйно вино. Чте станат при мъ всеца, ка тиеме руй-
но вино. Д. 39. На ти, Недо, чаша вино, чаша вино
два ракия. Д. 50. Ямкула коня посте, с вдгуш ко
вино благушко. М. 97. Юнакусе сърце разиграло,
как вино во стребрена чаша. М. 97. Молла ви
но пеше, коза вино не ядеж; козата се покачи
на кутата и молната дигна окатата. Посл. ~~Зуб~~
вино при годишно, чисто вино, водно вино, трясеч.
~~Ако имаш вино, не пиеш вода~~, не пиеш вода
но вино, ново вино, я ко вино, розвко вино, е кисната вино. Ако имате вино за пром вивве, ние нема
~~вино, тая годдрата в съе за извиваме~~ ни глави за раззвване.

Винобер (чта) грозъдобер, кога берьт грозъдвеч
и нарват вино. 2) който ходи да просим бере вино от лъчи сирати.

Винобериа (ста) торещо винобер. По винобериа
става голдм мелник и друмбуши по по взема

Виновен, а, о, — и (чта) и соф. и наід. който е скри-
вил нещо, направил нещо крива работа, който
е скадахатил, ~~кадах~~ погрдвил или прдгрешил
нещо, кадахатилв, направил ~~а~~ ~~ід~~ вина или ка
ква, вино виновато ов. виновен.

Виновен, вина, вино, — и (чта) и соф и наід, тоже
що виновен и пак причинник.

Виновник (чта) и соф. който е станал причина
или себе, ~~който~~ за нещо да стане

Виновница (ста) която е себе за нещо

Виноград (чта) ~~и соф.~~ черк. лозе. 2) виноград се
зове собственно онаа къща, която е лозе съзидана
в' която имат стъки съсъди и потребни орд-
дия за виноделие. Пк. 74.

Винопиец (чта) в. винопийца.

Винопийца (ста) ~~а~~ човек който обичо да пие
много вино, в. пеница, бекрия.

Винопоение (ато) черпенье, сгуреное, поение
с' вино

Винополе име на мдсто или на село. Друг-
гата (дд войчина) е вие от Винополе. 421.

Виноподавница (ста) кръчма, механа. Дд70
се продава вино. Най сетив се влъкнаха в'
одна винопродавница, която бе ~~токо~~ -ръчи
на край градъ от Бухурещ. Зк. 63.

Винце (ато) умн. от вино. Вино, винце, хубав нм.
це нощ ме е биго, сега ме мило. Ушли
тоще, срабли винце. Из ачкто литров дебе.
вох в' избата да цръкна малко винце за го-
стите. Л. Д. 1875 р. 158.

Винцов, а, о, — и (чта) в. винчев. Главата му
и дебе и нощ бие тъмна с' винцова пара.
З. 97. Едни от онеа чаши, които прадидцивини за гостта се нарича винцови. З. 194.